

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De claritate Christi quam non accipit ab hominibus. Claritas quæ
ab hominibus accipitur, mera est obscuritas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

minum. O si vel sapere humana, Christo est adversari, quis nisi superbus præ cæteris Christo adversatur, qui humana præ cæteris sapit? Sic apud S. Ambrosius exponens illud Scripturæ: *Dominus superbis resistit: tanquam sua contumelia propulsator, veluti quoddam suscepit adversus superbiam speciale certamen: tanquam dicat, meus iste adversarius est qui me lacessit, mihi debetur ista congressio.*

Serm. 7
in Ps. 118.

III. PUNCTUM.

SI cui ergo formidandum est tribunal futuri iudicii, superbo maxime est formidandum, qui suum ita divino iudicio iudicium, suos mores, affectus, sensus, vitamque opponit universam, ut quod Christus dixit bonum, hoc malum superbus sentiat; & quod ille malum prædicat, hoc iste nonnum annuntiet. Sed quis sapientior, quis Iudex æquus? Ex quo autem iudicio Iudex iudicabit? An ex divino suo, vel ex mundano superbi & diabolico?

If. 50.

Ecce ego ad te superbo, dicit Dominus, quia venit dies tuus, tempus visitationis tuæ. Et cadet superbus & corruet, & non erit qui suscitet eum. Et alibi: Ecce dies venit succensa quasi cavinsus, & erunt omnes superbi, & omnes facientes impietatem, stipula: & inflammabit eos dies veniens, dicit Dominus, quia non derelinquet eis radicem & germen. Videsne superbo maxime paratum esse iudicium? Videsne primos illos esse iudicandos, qui se primos inter homines esse voluerunt? Sicut iudicio contendit adversum Patres vestros, sic iudicabo vos, dicit Dominus Deus.

Exech.
20.]

Atque hæc fortè satis concedes de superbis illis quorum jam iudicia sumpta sunt, de Lucifero, de Pharaone, de Core, Dathan, & Abyron, de Herode & de similibus; de te autem nihil tale esse timendum. At verò vide, quid de rebus sentias & iudices? Quid de divitiis & honore; quid de his omnibus quæ mundus prædicat, & quæ Christus contra execratur? Nam ut ipse agebat, quod hominibus altum est, abominatio est ante Deum. Cuiam iudicio te tuamque vitam magis conformas? Hoc est enim iudicium quod de rerum caducarum pretio facis, hoc est inquam iudicium quod superbia facit, & quod reddit formidandum tribunal Christi, qui contra sentiens contrariam tibi omnino sententiam pronuntiabit. *Dies Domini super omnem superbium & excelsum, & humiliabitur.*

Luc. 16.

If. 12.

Senti de te quidquid voles, atque ista iudiciorum contrarietas quæ est in te & in Christo, vocetur superbia vel quovis alio nomine, parum refert si te vera Christo adversaris, nam hoc est nomen quo vel superbus vel quisque in extremo iudicio malè mulctatur, neque in alios quam Christo adversarios dicit Apostolus de sæviturum iudicium, *Terribilis, inquit, expectatio iudicii, & ignis amulatio qua consumptura est adversarios. Dies ille Domini, dies ultionis, ut sumat vindictam de inimicis suis.* Talem vindictam qui non satis timeret, nonne nimis præsumeret? At scito te non posse dici timere illam, quamdiu in te agnosces superbiam quam non exagites & infecteris. *Nimis odio execrationem, & cognosce iustitiam & iudicia Dei, ait Sapientis.*

Hebr. 10.

Ier. 46.

Ecc. 17.

FERIA SEXTA.

DE CLARITATE CHRISTI QVAM NON ACCIPIT AB HOMINIBUS.

Adeius verba:

Claritatem ab hominibus non accipio. Joann. 5.

VERITAS PRACTICA.

Claritas quæ ab hominibus accipitur, meta est obscuritas.

dico hominum, Sed in tali hominum iudicio nihil nisi obscuritas. Ergo & ipsa claritas meta est obscuritas; ac proinde cavenda & contemnenda.

RATIO EST, Quia illa claritas tota est inju-

I. PUN-

I. PUNCTUM.

NE putarent homines quidquid Christus antè dixit ad defensionem suam contra calumnias Judæorum, ideo dixisse ut injuriam repellendo, sartam teſtam suam gloriam conservare vellet; atque inde ejus exemplo de conservanda sua gloria nimis satagerent & angerentur homines; ne hoc inquam sibi fingerent & persuaderent, hæc verba statim addidit: *Claritatem ab hominibus non accipio*, quibus proficitur se quidquid dixit ad suam gloriam, non eo dixisse animo ut gloriam ab hominibus expectaret; jam enim se satis humanæ gloriæ, si quam in hoc mundo quæret, accepisse à Joanne, ad quem miserant rogaturi de ipso testimonium, & à quo per honorificum, ut veritas postulabat, reculerant. *Ego autem*, inquiebat, *non ab homine testimonium accipio, sed hæc dico ut salvemini. Ego habeo testimonium majus Joanne*, Nempe à Scripturis, à Prophetis, ab Angelis, ab ipso Patre æterno, à miraculis, à sanctitate, ab operibus; *Opera quæ dedit mihi Pater ut perficiam ea, ipsa opera quæ ego facio, testimonium perhibent de me.*

Sic ille non tantum ut Judæos instrueret, sed nos præcipuè qui hæc lecturi, audiri & meditari eramus, nos qui captandæ humanæ gloriæ nimis iocundimus, sic disceremus ejus exemplo, quod si quid aliquando in nostri nostrorumque defensionem apud homines dicere cogemur, non ita dicemus quasi humanam captarem auram & gloriam: sed hoc unum duntaxat eniteremur ut veritas innotesceret, neque tam nostram quam veritatis causam & patrocinium suscipiemus.

Quid enim illa est humana gloria si per se spectetur? Quid illa claritas quæ ab hominibus accipitur, si attentè consideretur? *Mera est obscuritas, mera est vanitas, merumque nihil.*

Quod ut clarè pateat, expende quod primò dicitur totam istam claritatem pendere à iudicio hominum; nempe humanum ipsum est iudicium, seu ipsa testificatio iudicii quod de illo faciunt homines quem honorant, vel de rebus ob quas illum honorant. *Quem dicunt homines esse filium hominis?* Quod ita verum est ut si sciremus eum, à quo honorem accipimus, malè de nobis sentire & iudicare, plane nolle mus ejus honorem; & eum tanquam Adulatorum & Parasitum detestaremur; *Sagitta vulnerans linguam torum, dolura locuta est. Quia malum in Haynefue Pars toria.*

ternum de nobis iudicium honorificum quam ipsam externam honorificationem, quæ nisi refectur honorem internum, dissimulatio est & irrisio; unde & malle mus quodammodo illis externis privari testificationibus, dum modo nobis constaret aliunde nos in bona esse apud eos æstimatione & opinione: adeo verum est totum esse in iudicio hominum. O humanam opinionem: quanta mala in mundum inexisti, quanta quotidie invenis, & quanta in futurum invenies! Sic clamabat identidem sanctus Franciscus Xaverius.

II. PUNCTUM.

SED in illo humano iudicio nihil est nisi obscuritas.

Quod tribus quidem modis intelligi potest. Primò, id valde obscurum est quid verè sentiant de nobis homines; nam sensus suos ita variè confingunt & dissimulant, ut vix cuiquam hominum certa fides possit adhiberi. *Caput suum movebit*, inquit Sapiens, *& plaudet manu, & multa susurrans commutabit vultum suum.*

Secundò, tamen si nobis loquerentur ut sentiunt, ita tamen obscurum est an verè sentiant & iudicent, ut nihil certi possis habere. Quid enim incertius quàm humana de rebus iudicia? Quis nescit, & quis non experitur quantis pateant erroribus, quot ignorantia tenebris involvantur, & quàm sæpè speciem seu apparentiam pro re ipsa sumamus? Unde Christus Dominus. *Nolite iudicare secundum faciem: Et Propheta; Ioann. 7. Species deceptit te. Popule meus, qui te beatum dicunt, ipse te decipiunt. Stat ad iudicandum Dominus: & stat ad iudicandos populos. Quasi diceret, solius est Domini iudicare.*

Tertiò denique, licet sint aliqui qui aliquando in aliquibus rectè sentiant & iudicent, quàm parum durat ille sensus? Nonne statim evanescit, aut in aliud immutatur? Nonne vel etiam quo ipso durat tempore, tantis aliunde infusatur & obscurantur vitis & vituperis illæ laudes, ut satius esset ad famam & gloriam non laudari, quàm tot adjunctis probis laudem fœdari? Nam ut sunt in malum proni sensus, ut sibi mutuo invident homines, si quid aliquando laude dignum agnoscant in homine, statim vitiosum aliquid tibi repræsentant, quo illa laus pene tota deterritur & obenebratur. *Verba bilinguis quasi simplicia & ipsa perveniunt usque ad interiora ventris. Nonne illos*

Pp

audis

audis, doctus est & eloquens, sed parum religiosus. O Vanitatem! O humana iudicia quis vobis fidat? Quam verè David, *Veruntamen vani filii hominum. Mendaces filii hominum in statera, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum. Qui inquirebant mala mihi, locuti sunt vanitates. Disperdat Dominus universa labia dolosa, & linguam magniloquam.* Sic Sapiens de his universis iudiciis Deo loquens; *Tanquam pueris insensatis, iudicium in dorsum dedisti.* Id est, ostendisti quam essent ridicula omnium hominum iudicia, quam puerilia, quam malè sana & inter se pugnantia.

III. PUNCTUM.

ERGO ipsa claritas qua ab hominibus accipitur, mera est obscuritas. Cum non nisi ab hominum iudiciis pendeat in quibus nihil nisi obscurum, incertum, dubium, involutum & ita uno verbo infuscatum, ut mera tenebræ dici possint: *Tenebris obscuratum habentes intellectum.* Quæ autem à Deo est claritas ipsa lux est, sicut & Deus lux est in quo tenebræ non sunt ullæ, Neque fallitur in suo iudicio, nec quemquam

fallit: quem ipse laudat verè est laudabilis: & quem probat, verè probandus est. Nonne igitur præstet hanc magis à Deo gloriam querere quam ab hominibus? *Qui gloriatur, in Domino gloriatur. Non enim qui seipsum commendat, aut quem homines prædicant, ille probatus est, sed quem Deus commendat.* Commendat autem præcipue humilem & pauperem Spiritu, quæ commendatio tam vera & luculenta est claritas, quam verum & certum est Dei iudicium.

Non vetatur tibi gloria, sed vana tantum & tenebrosa, ejusque loco vera proponitur. Dilce ubi pax ubi vera gloria: & hoc propone sermo: *Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi per quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo.* Eratis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino: ut filii lucis ambularetis. *Frustratus enim lucis est in omni bonitate, & iustitia, & veritate, probantes quid sit beneplacitum Dei: & nolite communicare operibus infructuosis tenebrarum.*

O quam vere Picus Mirandulanus, *Si illud est verum, quærendam gloriam, non qua ex hominibus, sed qua ex Deo est, cur de iudiciis hominum semper pendemus? Deo placere nemo est qui curat.*

SABBATO.

DE REPUGNANTIA ET INCOMPATIBILITATE FIDEI CUM VANA GLORIA.

Quomodo vos potestis credere, qui gloriam ab invicem accipitis, & gloriam qua à solo Deo est non queritis? Joann. 5.

VERITAS PRACTICA.

Ne divina pereat fides, pereat potius humana gloria.

RATIO EST EVIDENS, Quia in æquali periculo bonorum inæqualium, satius est perire minus bonum quam majus.

Sed humana gloria, minus est bonum quam fides divina qua periret nisi periret humana gloria.

Ergo ne divina pereat fides, pereat potius humana gloria.

I. PUNCTUM.

CONCLUDEMUS cum Domino agitatam 10. à Hebdomada de humilitate, & materiam, hac ejus nobili sententia,

quod sit ita repugnans divina fides cum humana & vana gloria, ut vix simul possint consistere; hic est enim sensus verborum Christi, *Quomodo vos potestis credere qui gloriam ab invicem accipitis, & gloriam qua à solo Deo est non queritis? Quali diceret, mirum esset si vos cupidi vanæ gloriæ, crederetis: cum id fieri nequeat, cum simul repugnent fides & vanitas.*

Hinc autem efficax elicitur motivum ad fugandam istam vanitatem & mundanam gloriam, quod scilicet alioquin pereat fides; quis enim sanus de re tanta qualis est fides Christiana, velit periclitari, ob affectum vanis gloriæ? Et tamen ne pereat iste affectus, peribit fides; Ergo ne fides pereat, pereat potius iste pravus affectus.

Quæ